

A GYANÚ

Az anyádat!, sikoltott, és már pattant is fel az ágyról, és már pöccintette is le a büdös bogarat, amit épp akkor pillantott meg a szitán. Nem, a bogaraknak, főleg az ilyen undorítóknak kint a helyük, vagy olyan helyen, ahol lehetőség szerint nem látja őket, így nem is tud róluk. Azt, amelyiket a szobában talált meg a sötétítőn, villámgyors mozdulattal küldte a túlvilágra egy papucs segítségével. A poloska leesett, bele a konnektor hosszabbítójának egyik lyukába, ott aztán gondolkodás nélkül széttrancsírozta; az meg undorító zöld levet hagyott maga után. Hogy azt a büdös anyádat!

Ősz volt; kétségbeejtően sárgult az égvilágon minden, valószínűleg maga az égvilág is sárgult, csak ez nem látszik, mert már a megszokás rabjai vagyunk, hogy az égvilág nappal kék, hajnalban színes, és alkonyatkor is színes, csak másképp, de semmi esetre sem egészen sárga, ott már baj lenne, vagyis az emeleten lenne baj.

Ezen az őszön a büdös bogarak kétségbeejtően megsokasodtak. És járkáltak be a lakásokba. Ezért sikoltott fel az előbbi. Hogy az anyádat, hogy azt a büdös anyádat! Talán mégiscsak baj van az emeleten. De ha ott nem is, belül van baj, a szívben, ott biztosan, mert sajog, mert tagadhatatlanul fáj, nyilallik. A mindennapi életben akadályoztatik az elszenvedője ettől a fájástól. És a büdös bogaraktól, a tulajdonképpeni poloskáktól frásza van. Levezeti rajtuk a felgyűlt idegességet, az érzelmi stresszt, meg a szorongást. Egy agresszív állattá lesz az illető, mert nem tudja kezelni a baját. És akkor az égvilágon minden *idegremászik*. Latolgatja az esélyeit. Mondjuk, kimegy szépen a kertbe, és elássa magát. De ahhoz előbb meg kéne halni, azt meg hogy. Ahhoz mondjuk gyáva szar. Mert félti a rühes kis életét, de azért sír, ha vérzik a szíve a sikertelen, szarrá ment szerelemtől. Hogy olyat szeret, akit nem volna szabad. Hogy történetesen a másik is szereti, de azt meg neki nem volna szabad. És akkor mindenki szenved, mert az egyik az másé, a másik meg senkié, és így tehát eleve halott ügy a dolog. Pedig ő nem veszi el azt, ami a másé, ő azt veszi el, ami az övé lehet. Ez például mennyivel jobban hangzik egyes szám első személyben: én nem veszem el azt, ami a másé, azt veszem el, ami az enyém lehet. Egy fokkal árnyaltabb. Visszaterve tehát, azért történik a baj, mert úgy általában véve a dolgokhoz két

ember kell, hogy valamilyen irányt vegyen egy emberi kapcsolat. De ez olyan nyilvánvaló gondolat, hogy nem is érdemes folytatni.

Ha az ember ki akar nyírni egy bűdös bogarat, tudja, mit kell tennie. Számos eszköz áll rendelkezésére, ami a kinyírás módját illeti. Mondhatni, csupán a fantázia szab határt az elkövetésnek. Ugyanez történik egy szerelem kinyírásakor.

Nem lehet ilyesmire semmit se mondani, tiszta szégyen, elkerülendő gondolat, vagy legfeljebb valami hasonlót nyögni rá, minthogy a bűdös anyádat. Nem lehet okosat gondolni, mondani se, csendben kell maradni inkább, és bámulni a földet.

Az anyádat, de már nem sikolt, automatikus mozdulattal nyomja szét a bogarat a szitán, elcsomagolja egy darab budipapírba, belöki a vécébe, lehúzza a vizet. Ahhoz képest, hogy ősz van, gyanúsán tüzesen süt le a nap sugar, rövidujjában pompásan elvan az ember, közben a legkisebb légáramlat is tonnányi sárga levéltől fosztja meg a fákat. Kimegy szépen a kertbe, és elássa magát, jut eszébe, meg az is, hogy anno a kert végébe temették el a Sanyi meg a Mihály meg az Irma cicát is, ők már boldogan vadásznak kővér egerekre az örök vadászmezőkön. Minden állat oda jut, az állatok nem gondolkodnak mennyországban meg pokolban, igazuk van, minek is elbonyolítani, aztán egész végig rettegni, mert a próbálkozások ellenére csak nem sikerül helyesen élni. A kert végében Sanyi, Mihály és Irma, hát, nem lenne egyedül, az biztos, valamint reméli, hogy ő is inkább csak az örök vadászmezőkre jut. Már amennyiben tényleg úgy intézné, hogy csakugyan föld alá kerüljön. De nem intézi persze, ahhoz túl gyáva szar, félti a rühes kis életét, igazából csak nagy a lelkének a pofája. Tudja, hogyan lehet kinyírni egy bűdös bogarat. Számos eszköz áll rendelkezésére, ami a kinyírás módját illeti. Mondhatni, csupán a fantázia szab határt az elkövetésnek. És a fantázia szab határt a szerelem kinyírását illetően is. Ahhoz nincs ötlete, ahhoz gyáva szar. Majd csendben továbbáll, ez a terv; kivonja magát a történelemből, és addig bámulja a földet, amíg már nem lesz életveszélyes feltekinteni.

Egy halott bogár emléke újra és újra képes bemocskolni undorító zöld lével a makulátlanul kitakarított tetthelyszínt. Gyanús a papucs talpa, gyanús a szita, gyanús a konnektor hosszabbítójának a lyuka. Gyanús az ősz, gyanús a kert, gyanús Sanyi, Mihály és Irma. Gyanús, hogy az örök vadászmezőkön bűdös bogarakkal is lehet találkozni.

Gyanús az égvilágon minden.